

Передплата

«РУСЛАНА» вносить:

в Австрії:

на пів рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
а: місяць . . . 170 кор.

За границею:

пів рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Подвійне число по 10 сот.

РУСЛАНА

«Вареш ми очі і душу ми вареш: а не возьмеш милости і шри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Руславових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5½ год. пополудни.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. і. п. Дзибровського (Хорунжий). Експедиція місцена в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереження. — Рекламічні неопечатані візні від порта. — Оголошення звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надсаянім» 40 с. від стрічки. Подати і приватні доносення по 35 сот. від стрічки.

На ховзкій дорозі!

(+) Заходи Столипіна, щоби утворити коаліційне міністерство з чиновників і уміркованих бунших послів думи, розбили ся на нічім, він остав президентом чиновничого міністерства. Небавом після розв'язання думи здавало ся, що Столипінови поведе ся приєднати для свого міністерства деяких уміркованих членів буншої думи, бо такі послі, як гр. Гайден і т. п. зближали ся тоді своїми поглядами до програми, яку бажав передодити Столипін. Але зараз після того дійшло до кривавих подій в Свеаборгу, в Кронштаді, в Ревлю, в Тернокі, а проліті струї крови злякали навіть тих уміркованих послів подати руку Столипінови до его роботи. Як останні вісті зацвняють, розбили ся переговори з тими уміркованими членами буншої думи.

Колиж Столипінови не вдало ся приєднати заступників народу для свого міністерства, звернув ся він в противну сторону і доповнив своє міністерство реакційними людьми. Міністром рільництва став кн. Васильчиков, котрий доси визначив ся різким поборюванем вольнодумних ідей і всяких рефом. Покликане его на се в тій хвилі вельми важне становище, вважають побідою великокняжого сторонництва. Та не досить того, що кн. Васильчиков визначає ся яко крайно реакційний чоловік, але до того нічого

не тямить як раз в так важній тепер хліборобській справі, що тепер виринає на дневну чергу і домагає ся конечної полагоди. Сумна се отже і зловіща побіда великокняжого сторонництва, бо може пхнути Росию на вельми ховзку дорогу.

Як звіщає оден французский дневник, мав Столипін одержати тайні звістки, що після жнив мають вибухнути хліборобські ворохобні, сироти того новий міністер рільництва буде неперечно дораджувати крайних способів гноблення, що може довести до великого нещастя і непредвиджених наслідків. Росия є іменно державою заселеною головно селянами і дворянами, а революция хліборобска була би там безперечно страшніша, як загальний страйк. Селяни в Росії переняли ся тепер крайними поглядами і окликами, розповсюджуваними письмом і словом і се може довести до невиданого доси заколоту і ворохобні.

Вправді заповідано, що цар має призволити на підмоги для голодуючих селян, але й доси не відомо напевно, чи се стало ся. А тимчасом голод і нужда заглядає під сільску стріху, доводить до розпуки голодних селян, котрі радо дають послух до отвертої боротьби. В кількох губерніях, передовсім в Орельській і Полтавській ходять ватаги селян від села до села, рабують, палять і мордують, а недавно в Полтавщині зрабували і спалили маєтності кн. Кочубея. Отсе буде неперечно понукою для реакційних жи-

вел в міністерстві Столипіна, хватити ся найстрогіших способів гноблення. Се імовірно тим більше, що і цар, як зацвняють, звернув ся тепер знов в сторону великокняжого сторонництва і нічого не хоче чути ані про хліборобску програму Столипіна, ані про амнестию і знесенє смертної кари. Оповідають, що сими днями мав цар висловити ся: «Тепер бажая володіти так, як мої попередники!» Коли се правда, то Росия справді опинила ся на ховзкій дорозі, по якій може дійти до страшного нещастя. Отсе вказує, що Столипінови вимикає ся вже керма державна з рук і тим дадуть ся пояснити вісті, що его становище знов захитане.

Вісті з України.

З села Хоцки, переяславського повіту доносить «Рідний край», що там 15. (29.) червня хоцківська громада зібрала ся і обговоривши своє гірке життя, побачила, що далі так жити не можна, щоб багатилям даремно робити, а треба оцінити свою працю так, щоб чоловіки одбірали за день по рублю, а молодіці і дівки по сімдесять пять копійок. Десятину хліба убрать 10—12 карбованців. Жати снопа — пятий сніп. Зроблено постанову, щоб за меншу плату ніхто не мав права йти на роботу. Так і зробили: три дні ходили по сусідніх економіях, щоб другі селяне дешевше не робили. Тепер

Площа і церква сьв. Марка в Венеції.

(Дальше).

Над головними дверми церкви стоять на масивнім підєсталю чотири коні з бронзу, славне діло Лізіпа з часів Александра Македонського. Римлянами на Греках здобуті, украшали они ворота триумфальні Нерона а потім, Траяна, Константином до Византії перенесені, стояли десять віків на гіпподромі. Маріно Зено, що став губернатором здобутого Венеціями Царгорода, переслав їх 1205 року враз з другими творами штуки до Венеції, де стояли шість століть. 1797. р. заграбив їх генерал Бонапарте і завіз до Парижа, де девять літ украшали ворота триумфальні Наполеона. 1815. р. вернули они заходом цісаря австрійского Франца до Венеції, де їх дуже радісно

вitalи. Коли на великім човні, вкритім червоним сукном, віхали ті звірята на Canal grande, тисячу чайок ріжнородних окружило їх докола. А коли коні станули на давнім місци, (що не так легко мож було доконати, як зважимо, що оден кінь важить 1700 сотнарів), понетлись оклики радости з усіх грудий урадованого народу. Непоказні останки позолоченя мож на них бачити. Не так цінні они що до артистичного виробу, як своєю старинною, майше дватисячлітнюю тою долею, яку зазнали в тих часах.

Венеціяни перевозили крестоносців на схід, чимраз більше ознакмувались з тамошними землями, звідтам не вертали ніколи з пороженю, тільки привозили з собою богатства всілякі і дорогоцінності, з котрих найбільшу часть жертвували на украшенє церкви сьв. Марка. 1204 року коли Схід не додержав заключеного договору, Генрик Dandolo, вже майже сліпий, з многими чайками добуває Константинополь і присво-

ює Венеції всі острови Архипелягу; Кандия, Мореа і Кипр складають дань Венеціянам. Венеціяни, горді побідами, заткнули перед вазилікою сьв. Марка три хоругви завованих островів на трех стовпах украшених через Леонардого трітонами і німфами, а сьв. Маркови принесли в жертві колюмни з порфіру і серпентини, статуї, горорізьби і чаші побрані з церкви сьв. Софії, дальше з Кипру, Лесбос і Кандії. Церква прото сьв. Марка здвигнена і украшена з побраної на сході добичі. З кожною колюмною вяже ся якась подія, якийсь спомин з минувшини.

Чотири мозайкові ікони у горішних аркадах фацияти тої церкви представляють зняте Ісуса з хреста, дальше явленє в Аді, Воскресенє, а наконець Вознесенє. У долішних аркадах представлено на одній стороні, як купці венецкі беруть тіло сьв. Марка з гробу в Александриї, діло Петра Vecchi з 1650 р., а по другій стороні венецка старшина від-

хоцківці гарно заробляють, косять і за гроші і за 5-й і 4-й сніп. (У нас жне ся за 11 або 10 сніп. Ред. Русл.)

Таж сама часопись доносить з г. Борзна, черн. губ.: Недалеко від Борзни знаходиться велике село Комарівка, в якому живе всім відомий дідич Кониський. Спочатку липня в його економії жінці були одмовили ся жати за четвертий сніп. »За третій сніп будемо жати! Управляючий доложив своєму пану, котрому мабуть ще більш того прибавив. Кониський обурился та скоріш до свого пристава з заявою, що жінці в його економії забастовали, а там ще підуть розрухи. Пристав не довго думавши та зараз метнувся в Борзну до свого начальства і сповістив про комарівську подію, яку передав д. Кониський. Зараз було зроблено розпорядження відправити козаків з офіцером, котрий приїхавши в економію застав все тихо і спокійно. Офіцер накинув ся на Кониського »На що ви нас турбуєте? Кого тут ми будемо усмиряти? Прошу дати соломи для подстілки лошадям! Йому відповідали, що нема соломи. »Ну, сена в таком случае і для корма овса, а тоже пол пуда сала, ібо ми ещо не ужинали«. Все було видано, що требовалось. На случай якого вибуху козаки zostали ся в економії. 15. (29.) липня половину надіслано в Борзну. Тепер пан журить себе, що більш клопоту наробив та й хазяйству шкода.

З Юзефівки, бахмутського повіту в Полтавщині, доносять про недоспійлий погром, який хотіли зааранжувати чорносотенці: За останні часи провакаторам невдача за невдачею — пише дописувач п. Зарохович. Намірам їхнім ніхто вже не спочуває, бо з кожним днем становить ся все менше і менше того люду, який ще не розбіра, відкіля все лихо береть ся, хто і для чого його творить. Тільки ті, кому користо сіяти неприязнь і робити лихо, всеж сьому не вірять і шукають для себе запомоги в темній масі. Провакатори готовили погром по Бахмутському повіту на восьме (22.) липня в селі Щегловому. Поміж селянами оповідали вони,

дає честь тілу св. Марка, мозаїка з р. 1728 Леопольда del Pozo. Всі ті мозаїки на золотім полі ясніють такою свіжостю красок, мовби вчора були зроблені.

При самім вході до базилики покладені чотири плити з червоного мармору. Ту цїсар Фридрих рудобродий покорив ся перед папою Олександром III, ту скинув плащ, приклонив коліна і уцілював ногу папи на знак заключеної згоди. Те діяло ся 23. липня 1177. Дожа Sebastiano Ziani посередничив при загоді, товаришував потім папі, коли той же вертав до Риму, де їх з невиданим торжеством витали. Так вже у XII. віці торговлею і промислом розвельможніла Венеція, що царі і папи з собою загоджували ся за вї посередництвом.

В притворі вся стеля украшена майже самими іконами мозаїковими старого і нового завіта. З притвору веде трое дверей срібною бляхою критих до середини святині, переділеної дванадцять колюмнами з золотими наголовками на три повздовжні часті (нави), де

що тоб-то »жиди« хотять поглузувати над святощами і образом Божої Матери, тим часом, коли буде в селі крестний ход; самі-ж готували провокацію, щоб потім можна було все звернути на євреїв і зробити погром. Про те дозідались робітники »Щигловського рудника« і пішли в село, де заявили селянам, що вони не допустять ніякого погрому і безчинства, а як збудеть ся що недобре, то вони передушать всіх провокаторів, теж не поздоровить ся тим, хто їх послуха. Завдяки сьому все пройшло мирно і тихо. Передають з Бахмуту, що в день Казанської Божої Матері, коли со святощами процесія йшла на головній улиці, один городовий вистрїдив в процесію. Провакатори почали кричати: »жиди стріляють!« І тут завдяки робітникам, котрі зараз піймали городового провокатора і тим зуминили народний гнів до тих людей, які ні в чому не повинні. Розказують, що коли робітники хотіли з ним розправить ся по своєму, він став просить ся: »братці, не бийте мене, я не винний, мене послали старші...«

Таких прояв громадянської і економічної самосвідомости на Україні повно всюди, а при тім треба зазначити, що в прирівнаню менше, чим деінде, українські селяни звертають ся до насильних способів грабіжи і підпалу, наперекір клеветам всяких галицьких винаходців »гайдамацьких інстинктів«. Можна би сьміло піднести Dzienn-ови polsk-ому і Slow-у polsk-ому той сьуприз під ніс, що ось дивить ся: нігде не чути, аби на Україні горіли польські двори, або робували їх, а властителів убивали потомки Гонті і Залізняка, а противно діє ся се в Королівстві польскім між »пняхетним польскім народом«. Натомість видко між українським селянством нахил добивати ся поліпшення долі на угодівій дорозі. І так доносить »Гр. Думка«, що в бахмутському повіті селяне криворізьської волости прийшли з кілками в економію Судермана і вимагали, щоб їм нанято землю по 3 та по 4 карбованці за десятину (до тепер платили 10 карб.

примістити ся може 7.000 люда. Поміст церкви виложеної найціннішим мармуром, не рівний, погнутий мов філі моря, поблизького. Світло денне як звичайно в старинних східних базиликах скуповдирає ся скрізь вікна конул до нутра святині, що надає всему вид більше поважний і погружає душу видця у дивну якуюсь задуму; здає ся що ті мозаїкові ікони з одинадцятого і чотирнадцятого столітя, що представляють події з апокаліпси, з житя св. Марка, оживили ся і радіб з тобою розговор вести про все те, що через тільки столітний тут збуло ся. Золотоверхі аркади одні на перед повиступали, другі десь-там у темряві скрили ся. Здає ся що ті аспіси, агати, колюмни і капітелі, побрані з Візантії порушили ся та повідділювали від себе, якби їм невгода була на теперішнім місци, а радіб вернути до давної вічини.

(Конець буде)

і більше. Ред. Русл.) Таке саме діється в камішоватській, в звонівській і сантуринівській волостях. В деяких волостях у Полтавщині написано приговори про те, щоб не платити податків. В Нижнедніпровських залізничних робітнях, де роблять вагони, убито майстра Чельнікова за те, що намовляв начальство не побільшувати робітникам плати.

Розв'язанє думи дуже порушило сільське населенє. Люди сходять ся на громадский збір і радять, що дальше починати. З тої причини бувають декуди арештованя, а декуди і побють шпигунів, що доносять власти про збори. Підчас заряджуваного сьвященниками молебєну на інтенцію »щасливого розв'язаня« думи народ виходить гремїяльно з церкви, аби тим зазначити свій протест против такої правительственно-політичної місії церкви. Також виборска відозва курсує в великїм числі поміж селянами а також і в українській мові. Дня 23. липня (5. серпня) с. р.—пише Гр. Думка, поросклеювано було та пороскидано виборгську відозву в м. Медвині канівськ. пов. Була неділя, на базар зіхало ся багато люду і розхапували відозву. Тодіж таки порозліплювано було проклямації »Медвинської групи социал-демократів«. Урядник увесь день бігав, вишукуючи, відкіля взяла ся »крамола« і ніяк не міг знайти. Врешті напав ся на сліпого селянина Антона, щоб той сказав. Уже він того Антона і лякав, і 50 карбованців йому давав — не пособило ся, не сказав нічого Антон. Так і по сей день урядник не знає, відкіля взяли ся проклямації. У Бердичеві виборгської відозви дуже багато ходить поміж людьми. В Білій церкві відозву поросклеювано було всюди по стовпах та по парканах. Поліція хапала ся зривати її, але всеж між людьми ходять тисячі цїві відозви.

Не солодко живе ся і б. послам державної думи. Сьміливіших з них та ревнійших до народного діла переслідуює правительство, а чорносотенці грозять смертю. Богато послів перетрушено, а то і арештовано їх. А знов заляканих, утилітарних, або і прямо правительственных, (хотяй тих послїдних було омаль) тисне народ, жадаючи від них проводу і рішучости в доходженю народних прав. Ось про таку пригоду, закрашену трохи гумором, доносить »Гр. Думка« з містечка Грапова, де »селяне все допитували ся про державну думу в свого земляка Стефанюка, що був послом у державній думі, але Стефанюк усе одмовляв ся, що він нічого не знає. Уже селяне й лаляли його, уже й побити нахвалялися, а той усе нічого не каже. Нарешті недавно знову селяне напосіли ся на його, щоб розказував, а він мовчить. Тоді один одставний фельдфебель крикнув на його: »Ах, тиж собачий сину! Ми тебе вибрали, за наші гроші ти поїхав, придбав собі там грошей, а тепер мовчиш! Ми тобі полатаємо ребра, покажемо, як виляти перед громадою!...« та й кинув ся на Стефанюка з цїпком і добре його поповбив. Билиб мабуть і інші, та вже соцькі одняли«.

Н О В И Н К И.

— **Календар.** Вівторник: руско-кат. Ч. Христа; римо-кат. Евзеви. — В середу: руско-кат. Пер. мош. св. Стефана; римо-кат. *Успеніє Богор.*

— „Галічанін“ розписався про заходи польського центрального комітету виборчого з нагоди недавнього відзиву його презеса п. Тадея Ценьського, котрий натякнув, що деякі Русини готові з ним злучитися до спільної роботи. „Галічанін“ додає до сеї замітки п. Ценьського від себе, що певно сторонників п. Барвіньського має п. Цяньський на думці. Забув сердега „Галічанін“, чи удає лише дурного, бо як раз п. Цяньський поборовів п. Барвіньського при останніх доповнюючих виборах соймових і піддержував усякими неможливими способами свого приятеля о. Єффиновича, а допомагав в тім сам „Галічанін“. Отже тих сторонників мав очевидно п. Цяньський на думці.

— **Дирекция руского театру** повідомляє отримавши публіку заміску, що білети на представлення, а особливо на „Гальку“ та „Продану Наречену“ належить замовляти наперед, бо перед самим представленням можуть бути вже випродані.

— **Дальший репертуар руского театру** в Підволочисках. (Саля сторожи огневої. Початок 8 вечером). Ві второк дня 14. с. м. „Діти Ванюшина“ сензацийна штука в 4 діях, С. Найдюнова. В середу дня 15. с. м. „Попихач“ славнозвісна комедія в 4 діях Шуткевича. В четвер дня 16. с. м. новість на рускій сцені „Продана наречена“ комічна опера в 3 діях Ф. Сметани виступ п. Гаєка, тенора опери в Любляні. Музика військова, ціни місць підвищені. В суботу дня 18. с. м. На загальне домагане другий раз „Жиди“ штука в 4 діях А. Чрікова написана на тлі жидівської різні в Росії. В неділю дня 19. с. м. „Безталанна“ народний образ зі сьвітами і танцями в 5 діях Карпенка Карого.

— **До товаришів матуристів.** Хто з товаришів матуристів хотів би по феріях удати ся на студії до гірничої академії в Лубні (Leoben, Steiermark), зволить звернути ся до мене по інформації, якими в кожній хвилі му служити. — *Богдан Ксьонжек*, студент гірничої академії. Адреса: Кокошинці, п. Лука мала.

— **Сензацию** викликала вчора у Львові надіслана на таблиці Dziennik-a polsk-ого телеграма, немов то в Петергофскім парку невідомий убийник зза корча кинув бомбу на царя; цар і убийник розшарпані. Товаришки оглядали цілий вечір сю телеграму, написану на машині і дебатували над її правдоподібністю. Почали ся запити телефоном по всіх редакціях, а навіть запитувано Відень, щоби справдити сю львівську сензацию. Зі всіх сторін приходили тільки заперечення, а нинішній Dziennik пояснює, що ся телеграма була ділом якогось ризиковного жартівника з поза редакції. Також вістку, яку оногда Gazeta Narodowa одержала „на власнім дроті“ про намірену абдикацію царя, заперечено у віденським заграничним уряді, на який телеграма покликувала ся, як найкатегоричнійше.

— **Рідкий випадок** совісности дефранданта случив ся в Камянці подільській, як про се доносить тамошний дневник „Подолія“: „Писар Б. А. Савчинський при кінці липня приїхав в Камянецьке казначейство з дворянської опіки і подав папер від опіки, щоби йому видано скриньку, в якій лежать сирітські гроші. Скриньку йому видано. Савчинський повіз скриньку в опіку, а через кілька часу привіз назад. Там подивили ся, що печаті на скриньці такі як треба, та й узяти її знову. З того дня Савчинський не став ходити на службу, а потім виявилось, що його і в Камянці немає. Кинули ся до скриньки, аж у її нічого немає, а було на 83 тисячі грошевих паперів та 30 тисячів грішми. На слідстві виявилось, що Савчинський виїхав за кордон і що підписи на паперах, які він привозив у казначейство — не фальшовані.“ Тимчасом

перед кількома днями Савчинський сам явив ся у „судебного слідователя“ в Камянці і розповів, що він вже 29. липня був за австрійською границею і звідтам поїхав у Париж. Але там він перебув не довго, бо його мучила совість, що забрав сирітські гроші і тому вернув ся в Росію. Із дефрандованих грошей Савчинський протратив за ті два тижні 5.700 рублів; его посаджено в тюрму.

— **В справі проци до Єрусалима** звертає ся о. Іван Волянський з Острівця до священників-поломників з ось якими замітками: З уваги, що приїзд до св. землі, а особливо процесія з двірця до Єрусалиму вважає ся торжественною, тож треба, щоби кожний з нас мав бодай: 1) епітрахиль сьвітлий, 2) колпак, котрий можна носити замість капелюха і найліпше, щоби ми при громадних зводжуваннях для одностайности всі так ходили. Одїж при тім рішучо реверенда; тож треба справити 3) реверенду легеньку брукселінову або фалшиву (без рукавів) під пороховник. Для негліжу вистарчить 4) пороховник; тож сурдут чи блізу можна лишити в Трєвєсті, 5) против холоду нічного півзимовий плащ або теплу хустку (шаль). Також добре було би, коли би ми могли бодай раз на кораблі відправити службу Божу соборну всі; тож не шкодило би мати і фелон з собою (від ужитя стихаря може би можна дістати диспензу на той раз). Я справляю собі фелон легенький в крою восточнім і міг би прийняти пару замовлень до спілки, коли будуть зголошені зараз. Ціна винесе околo 60 і 100 К. Хто мешкає близько котрої робітні церковних риз, може собі там замовити фелон: а) з переду так довгий як з задю, б) без полотна в середині, тільки околo 20 цм. штайфи околo шиї, в) хрест на плечах тільки з гальону, бо там буде складати ся, г) крій рівний без звужування на раменах. Думаю що, такий фелон буде все таки памятною для церкви, з котрої священник відбув паломництво.

— **Памяти Герценштайна**, убитого в Фінляндії посла державної думи, присьвячує „Гром“. Думка як і інші московські та польські часописи, численні дуже сердечні згадки. Мимо погромів і угиску, багато жидів в Росії асимілює ся, як звичайно, з пануючою нацією, а своїми спосібностями і робучістю здобувають собі видне місце в російській суспільности. Між иншим згадана часопись наводить статью Родічева в „Реч-и“, з якої виймаємо місце, відносячі ся безпосередно до личности погибшого жидівско-московского діяча:

„Депутата Герценштайна убито. Его убито за промови в думі, за те, що він вимагав земельної реформи та щоби землю у поміщиків було взято примусово. Скільки ненависти зібралось над головою цього чоловіка, скільки брехні вилили на його приятелі Століпін. Офіціальні газети своїми наклепами спричинились до того, що він став мучеником що для його настав суд історії, який ще не прийшов для думи і ворогів її. Його імя навки залишиться у памяти російського народу, сполучене з вимогами землі для народу! Він був речником земельної нужди селян і став мучеником народних вимог. Для себе він вдовольнився тим, що стояв на боці справедливої справи; його зброею було слово, його засобом — переконувати людей. Він усі свої сили присвятив справі земельної реформи, задля якої став депутатом, задля якої він покинув спокійну працю ученого і мирне життя у семі. Він для російського народу робив своє велике діло і задля його віддав своє життя і народ не забуде імени Герценштайна. Життя його повне праці і наукової роботи та боротьби за можливість працювати. З початку діяльности йому не давали змоги працювати, а в кінці убивством зупинили його працю. Ця смерть, ми віримо, послужить на користь справі, якій присвятив себе Герценштайн. До доказів його супротивників прилучилось душогубство, до постанов і справи думи мученичество. Дума померла, робітників її вбивають, але праця її житиме, хоч цю працю з самого початку намагались руйнувати.“

„Єврей з роду, він усею своєю істотою

прихилився до російського народу, і я, що знав покійного 20 літ, ніколи не чув од його, щоби російські євреї мали свої окремі од російського народу інтереси. Страшенна смерть цього заступника російського селянства, що одкрив селянству шлях до кращої будучини, раниш або пізніш буде як слід оцінена народом. Імя Михайла Герценштайна стане дорого для народа і у кожній селянській хаті його вимовлятимуть з гордістю і любовю. Він вірив у російський народ і страждав його стражданнями і російський народ оддячить йому тим, що не забуде його; памятатиме його мученицький кінець і не забуде, у яку хвилину і за що згинув Герценштайн од руки найнятого душогуба“.

— **Дрібні вісти.** Буковинський красний виділ росписує конкурс на 4 стипендії ім. цесаря Франца Йосифа для артистів і техніків-Буковинців з речинцем до 1. падолиста с. р. — В міністерстві просьвіти вирацьовано статуту про введенє шкільних лікарів в народних школах, які будуть оглядати дітий при приймаю до школи, а також поведуть догляд над їх здоровлем і фізичним розвитком в часі шкільної науки. Розуміє ся, що шкільні лікарі звертати муть свою увагу також на гігієнічні обставини по шкільних будинках, серед яких приходить ся пробувати молодіжи. — Через заведене середноєвропейского часу в Чернівцях продовжено склеповій обслузі робочий день о 3/4 години. Щоби добити ся швидшого замиканя склепів, звернула ся прислуга до суспільности, щоби не купувала в склепах по 8-ій годині, а рівночасно уладжено передвчера демонстрації перед склепами отвореними по 8 год. При сій нагоді перевела поліція два арештованя. — В київській Софійській бурсі відбув ся прощальний літературний вечір учителів церковних однокласних шкіл, під управою Стеценка. На вечері ученики піднесли д. Стеценкови портрет Шевченка і подякували за те, що він вчив їх українським сьлівам. — В Лукіянівській тюремній церкві в Києві відбулось вінчання двох пар молодих дівчат з салдатами 5. саньорного батальону, яких засуджено в Сибір на каторгу. Незабаром, в тюрмі буде ще кілька шлюбів дівчат з сальорами, які охоче підуть за своїми чоловіками на каторгу. — Одеска поліція одержала звістку, що в Одесу привезено буде зза кордону кулемети; поліція дуже уважно шукає кулеметів у бочках з салом, що привіз пароход зза кордону. — Київська духовна консисторія наказом од 9 (27.) липня за Nr. 17642 звеліла священникам київської губернії в першу неділю, як дістануть сей наказ, одслужити „благодарственный“ молебін за те, що обнародовано Височайший маніфест про роспуск державної думи (!). — Львівський університет числив в минувшій літнім півроці 3048 слухачів. На правничий виділ учало 1583 слухачів, на філософічний 950, на теологію 389 а на медицину 126. Женщин студювало 197, з того 66 звичайних слухачок, 112 надзвичайних а 18 госпітанток. На фармацевтичним виділі була одна жінчина. Після віроісповідань було: 1496 рим. кат. 800 гр. кат. 721 мойсеєв., 10 еванг., 10 без віроіспов. а на прочі віроісповіданя припадає остальних 10. З Галичини походить 2905 слухачів, з Росії 86, з Німеччини 11.

Телеграми

з дня 13. серпня 1906.

Петербург. Вел. кн. Микола Миколаєвич іменованний генераліссімусом всеї воєнної російської сили, а як кажуть став наділений також неограниченою повновластію. За помічника додано ему генерала Ліневича. Завтра розпочинає вел. князь інспекційну подорож.

Гользінґфорс. Воєнний суд засудив не смерть за бунт в Свеаборґу поручників Емільянова і Сахановского, а надто п'ятьох рядових. Вирок смертї зараз виконано.

Царгород. На запити дипломатів в Підліз Кйоску про здоровле султана, подано відповідь, що стан недужого поправив ся і не дає причини до жадних обав. Султан сам полагоджує державні діла.

